Capitolul XIII

Am ajuns la Milano dimineaţa devreme şi ne-au dat jos din vagoane în gara marfarelor. O ambulanţă m-a dus la spitalul american. Cum stăteam întins pe brancardă, n-am putut să-mi dau seama pe ce drum am mers, însă cînd m-au scos cu targă cu tot am văzut o piaţă şi o vinărie deschisă în care mătura o fată. Se stropeau străzile şi mirosea a dimineaţă. Lăsară brancarda jos şi se duseră înăuntru. Portarul ieşi afară împreună cu brancardierii. Avea o mustaţă căruntă, purta o şapcă de portar şi era doar într-o cămaşă cu mînecă scurtă. Brancarda nu încăpea în lift, aşa că discutau dacă ar fi mai bine să mă dea jos şi să urcăm cu liftul sau să care brancarda pe scări. I-am ascultat dezbătînd problema. Pînă la urmă s-au decis asupra liftului. Mă ridicară de pe brancardă.

— Uşurel, le-am zis, luaţi-o uşor.

Eram cam înghesuiţi în lift şi atunci cînd mi s-au îndoit picioarele m-a durut foarte rău.

— Întindeţi-mi picioarele, le-am spus.

— Nu se poate, *signor tenente*. N-avem loc.

Cel care spusese asta mă luase pe după mijloc, iar eu îl ţineam pe după gît. Răsuflarea lui îmi venea direct în faţă, metalică, mirosind a usturoi şi a vin roşu.

— Fii atent, spuse cel care-mi ținea picioarele.

— Cine nu-i atent, tîmpitu' dracu'?

— Atîta ți-am zis, fii atent.

Portarul închise ușile liftului, trase grilajul și apoi apăsă pe butonul pentru etajul patru. Părea îngrijorat. Liftul porni încet.

— Sînt greu? l-am întrebat pe cel care mirosea a usturoi.

— Nu-i nimic.

Fața îi era asudată și omul mormăia. Liftul urcă încet și apoi se opri. Cel care-mi ținea picioarele deschise ușa și ieși. Ne aflam pe un balcon. Erau mai multe uși cu clanțe de alamă. Cel care mă ținea de picioare apăsă pe butonul soneriei. Auzirăm soneria în interior. Nu răspunse nimeni. Apăru și portarul, urcînd scările.

— Nu-i nimeni aici? întrebară brancardierii.

— Nu știu, răspunse portarul. Dorm la parter.

— Adu pe cineva.

Portarul sună, după care ciocăni și în cele din urmă deschise ușa și intră. Se întoarse cu o femeie mai în vîrstă care purta ochelari. Părul îi era desfăcut și-i cădea pe umeri; femeia purta o uniformă de infirmieră.

— Nu-nțeleg, spuse. Nu știu italienește.

— Vorbesc eu engleza, spusei. Vor să mă lase undeva.

— Nici un salon nu-i pregătit. Nu așteptam nici un pacient.

Își strînse părul și se uită la mine cu o privire de mioapă.

— Arătați-le orice cameră în care mă pot instala.

— Nu știu. Nu așteptam nici un pacient. N-am cum să vă așez chiar așa, în orice cameră.

— Oricare, nu contează, am spus, după care am continuat în italiană, către portar: Găsește o cameră goală pentru mine.

— Toate-s goale, spuse portarul. Sînteți primul pacient.

Își ținea șapca în mîini și se uita la infirmiera vîrstnică.

— Of, duceți-mă dracu' undeva!

Durerea devenise tot mai puternică, pentru că îmi țineam picioarele îndoite, și simțeam cum îmi trece prin oase. Portarul intră, urmat de femeia cu părul cărunt, după care se-ntoarse-n grabă:

— Veniți după mine, spuse.

Mă duseră printr-un coridor lung pînă într-o cameră cu storurile trase. Mirosea a mobilă nouă. Aveam un pat, un șifonier mare și o oglindă. Mă așezară pe pat.

— Nu pot să vă fac patul, spuse femeia. Lenjeria de pat e încuiată.

Nu i-am răspuns.

— Am niște bani în buzunar, i-am spus portarului. În buzunarul încheiat cu un nasture.

Portarul scoase banii. Cei doi brancardieri stăteau lîngă pat, cu șepcile-n mînă.

— Dă-le cîte cinci lire și păstrează-ți și tu cinci. Hîrtiile mele-s în celălalt buzunar. Pe alea dă-i-le infirmierei.

Brancardierii mă salutară și-mi mulțumiră.

— La revedere, le spusei. Și mulțumesc mult.

Mă salutară din nou și ieșiră.

— În hîrtiile alea, i-am spus infirmierei, o să găsiți o descriere amănunțită a cazului meu și tratamentul care mi-a fost aplicat pînă acum.

Femeia le luă și le cercetă prin ochelari. Erau trei coli împăturite.

— Nu știu ce să fac, spuse. Nu știu să citesc în italiană. Și fără ordinul doctorului nu pot face nimic.

Începu să plîngă și-și bagă hîrtiile în buzunarul de la șorț.

— Sînteți american? mă-ntrebă printre lacrimi.

— Da. Lăsați, vă rog, hîrtiile pe măsuța de lîngă pat.

În cameră era întuneric și răcoare. Cum stăteam întins pe pat, vedeam oglinda mare din cealaltă parte a camerei, însă nu puteam să văd ce se reflectă în ea. Portarul rămăsese-n picioare lîngă pat. Avea un chip plăcut și părea un om foarte drăguț.

— Poți să pleci, îi spusei. Puteți pleca și dumneavoastră, am spus întorcîndu-mă către asistentă. Cum vă numiți?

— Doamna Walker.

— Puteți pleca, doamnă Walker. Eu cred c-o să mă culc.

Rămăsesem singur în cameră. Era răcoare și nu mirosea a spital. Salteaua era tare și confortabilă, și am rămas întins fără să mă mișc, abia respirînd, fericit să simt că mă mai lasă durerea. După o vreme mi s-a făcut sete și am tras de cordonul unei sonerii pe care l-am văzut lîngă pat, dar nu apăru nimeni. Am adormit.

Cînd m-am trezit, m-am uitat în jur. Razele soarelui pătrundeau printre jaluzele. Am văzut șifonierul mare, pereții golași și cele două scaune. Picioarele mele, țepene și înfășurate în bandaje murdare, se iteau întinse pe pat. Aveam grijă să nu le mișc. Mi-era sete, așa că m-am întins spre sonerie și am apăsat pe buton. Am auzit cum se deschide ușa, m-am uitat și am zărit o infirmieră. Era tînără și drăguță.

— Bună dimineața, i-am spus.

— Bună dimineața, îmi răspunse, venind lîngă pat. N-am reușit încă să dăm de doctor. E plecat la lacul Como. Nu știa nimeni că trebuie să ne sosească un pacient. Da', de fapt, ce ai dumneata?

— Sînt rănit. La picioare și la cap.

— Cum te cheamă?

— Henry. Frederic Henry.

— O să te spăl. Da' cu pansamentele nu putem face nimic, pînă n-apare doctorul.

— Miss Barkley e pe-aici?

— Nu. Nu avem pe nimeni cu numele ăsta.

— Cine era femeia aia care a început să plîngă atunci cînd am ajuns?

Infirmiera izbucni în rîs:

— Doamna Walker. A fost de gardă peste noapte şi era adormită. Nu se aştepta să vină cineva.

Mă dezbrăcă în timp ce vorbeam şi, după ce nu mai aveam nimic pe mine în afară de bandaje, începu să mă spele, foarte delicat. Spălatul mă făcea să mă simt foarte bine. Eram bandajat la cap, însă mă spălă peste tot pe lîngă bandaj.

— Unde-ai fost rănit?

— Pe Isonzo, la nord de Plava.

— Unde vine asta?

— La nord de Gorizia.

Mi-am dat seama că nici unul din aceste locuri nu-i spunea ceva.

— Te doare rău?

— Nu. Acum nu mă mai doare aşa de rău.

Îmi puse un termometru în gură.

— Italienii îl pun sub braţ, i-am spus.

— Nu vorbi.

După ce scoase termometrul, se uită la el şi apoi îl scutură.

— Cît e?

— N-ar trebui să ştii asta.

— Zi-mi cît e.

— Aproape normală.

— Nu fac febră mai niciodată. Şi picioarele-mi sînt pline de fier vechi.

— Cum adică?

— Sînt pline de schije, şuruburi vechi, arcuri de pat şi tot felul de alte chestii.

Dădu din cap şi zîmbi:

— Dac-ai avea corpuri străine în picior, s-ar inflama și ai face febră.

— Bine, am spus. Vedem ce-o mai fi.

Ieși din cameră și se-ntoarse cu infirmiera bătrînă pe care o întîlnisem de dimineață. Făcură patul amîndouă, fără să mă dea jos. Asta era ceva nou pentru mine și mi se păru o procedură admirabilă.

— Cine conduce aici?

— Miss Van Campen.

— Și cîte infirmiere sînt?

— Doar noi două.

— Și n-or să mai vină?

— Ba da, mai vin cîteva.

— Și cînd or s-ajungă?

— Nu știu. Da' pui o grămadă de întrebări pentru un băiat bolnav.

— Nu-s bolnav, am spus. Sînt rănit.

Terminaseră de făcut patul, așa că acum stăteam întins, avînd un cearșaf curat dedesubt și altul întins peste mine. Doamna Walker ieși, după care se întoarse cu o bluză de pijama. Au pus-o pe mine și m-am simțit curat și îmbrăcat.

— Sînteți foarte drăguțe cu mine, am spus.

Infirmiera pe care o chema miss Gage chicoti.

— Aș putea să beau un pahar cu apă?

— Sigur. Și după aceea iei micul dejun.

— Nu vreau să mănînc. V-aș ruga să-mi trageți jaluzelele.

Lumina din cameră era difuză, dar cînd traseră jaluzelele se umplu de lumina strălucitoare a soarelui – m-am uitat pe geam și am văzut un balcon, dincolo de care se vedeau acoperișurile de țiglă ale caselor și hornurile. M-am uitat pe deasupra acoperișurilor și am văzut norii albi pe cerul de un albastru intens.

— Și nu știți cînd vin și celelalte infirmiere?